

Ett uppvaknande

Ett tidlöst öde

Billy Bratt

Ett uppvaknande

Vem är jag – Ett tidlöst öde
© Billy Bratt 2001

Ett uppvaknande

En berättelse om kanske en kommande tids upplevelser. Det går även att se den som en lärobok i livsåskådning. Platser och personnamn kan vara autentiska, eller fiktiva, var för sig eller i kombination. Men transformerade till denna tidsrymd.

Det förekommer naturligtvis stavfel, dem försöker jag rätta till efterhand jag finner dem. Skulle du som läser detta finna riktiga sakfel, eller felsyftningar som förvanskar, är jag glad om du kan meddela det.

Billy Bratt;

www.smargden.se

billy@smargden.se

Ett uppvaknande

1	5
2	20
3	32
4	42

Ett uppvaknande

1

Stilla vaknade jag åter, det kändes som jag varit medveten om saker men åter fallit i någon sömn. Svaga minnen om starka lampor, intensivt strålade ljus, det hade jag sett några gånger. Men allt var bara små brottstycken. Allt var tomhet, jag kände att jag hade mist något, men förstod inte vad.

När ögonen vande sig att se, började jag kunna se saker men inga väggar, jag låg på något underlag, förstod inte vad, det kändes hårt med en mjukare yta. Minnen, eller snarare associa-tiva minnesbilder började överväldiga min inre syn, laboratoriu-m. Jag är försökskanin i ett laboratorium.

Ett lätt vinande ljud avbröt mina tankar, något som liknade metalliska installationer kom glidande över golvet, de kom mot mig. Nu först märkte jag de sladdar och slangar som var fästa i och på mig.

Så snart de kom fram till mig såg det ut som de granskade mig, metallburkarna hade något som möjligen var kameraögon. Faktiskt verkade det som att de tittade på mig, de flyttade plat-sen där "*ögat*" fanns, en liten arm ledad så den kunde röra sig som en orm, och längst ut fanns det som jag uppfattade vara en kameralins.

De var tre stycken, de såg identiska ut, ibland glimmade en ljuskrans högt upp på deras "*kroppar*". Jag fick känslan att de *talade* med varandra då, det var som att det glimmade växelvis mellan dem, ja som när personer talar, men glimmandet varade knappt sekunder.

Sladdar började kopplas loss, då märkte jag att fästen fanns kvar på mig. Efter att många och i viss mån omständliga in-grepp gjordes drogs jag upp, kunde inte annat än försöka stå på benen. Knäna vek sig och jag kände att jag hade mycket liten kontroll över kroppen.

Ett uppvaknande

När jag föll hann jag inte slå i golvet utan fångades upp av *de levande metallobjekten*. De stödde mig och motade och puffade så jag tvingades gå lite. Snabbt kom åter balansfunktionen och jag började känna tryckskillnaderna i fötter och ben. Nu kunde jag äntligen åter stå på egna fötter, även sakta gå rakt. Det kändes som att jag lärde mig det jag tidigare kunnat.

Runt halsen sattes ett kallt metallband, på ryggen hängdes en liten låda, sladdar från den kopplades till många av knapparna som satt fast på olika ställen. Jag blev som ett vandrande garnnystan. Så hölls jag med fasta grepp så jag inte skulle kunna röra mig. Då sattes även slangar till lådan, slangarna gick in i min kropp.

När de åter släppte greppet om mig kändes det som att lådan satte något till mitt blodomlopp. Det kändes som något främmande kom med.

För första gången kom jag på mig att jag talade själv, jag hade frågat var jag är. Nu hörde jag för första gången en talad stämma, min egen. Den ekade länge, mycket länge, när den kom åter började jag undra om den återupprepades av något i andra sidan av lokalen.

Något som kunde likna svar kom inte. Det verkade som att *metalloiderna* var nöjda med allt som skulle kopplas in. Jag släpades iväg, så for en tanke genom mitt sinne. *KLÄDER* jag är ju naken förutom alla sladdar och slangar. Skulle jag tas ut till folk ville jag ju ha kläder på mig.

Tänkte att i denna stora lokal borde det finnas åtminstone någon individ att tala med. Ingen enda kunde jag se, nästa förskrämda tanke var att jag var på en karantänsplats med plats för många samtidigt. Kunde jag ha blivit smittad med någon sjukdom, men det borde jag ha kommit ihåg. Minnas och minnas, vad gjorde jag innan jag vaknade här, ju mer jag *tänkte* på det ju mer kunde jag förstå att jag inte mindes.

Jag är, men vad och var är jag? Tankarna började mala, borde jag ha en man? Vara någons fru, men vem skulle då vara min man, jag hade ingen referens alls, bara tomt. Nu insåg jag att jag

Ett uppvaknande

inte ens har något namn, jag minns inte ens vem jag är, eller varit.

Kan detta vara dödsriket, så jag är alltså död? Helt nära där vi gick såg jag ett tillfälle att testa, en vass kant stack ut, jag lät handens yttersida komma i snabb kontakt. Aj jädrar så det kändes, blod strömmade ut. Snabbt var en av *metalloiderna* iväg, några sekunder senare kom den åter med hög hastighet.

Den ryckte till sig min hand, en trasa torkade av handen och något sattes över skadan. Men det som jag också märkte var att sinnesstämningen ändrades lätt, som att något tillförts i mig. En minnesbild av en sjuksköterska som sticker en nål i en ven och injicerar ett lugnande medel. Kunde det på ryggen tillföra sådant i mitt blod? Något var det i alla fall.

Alltså, hade jag varit död, skulle jag inte skadats så, *mojängerna* skulle inte ha brytt sig, alltså lever jag. Nu blev det ännu mer komplicerat, försökte räkna 1, 2, - - - 1, 2, 3,

Det skulle ta tid att finna logiken mellan siffrornas ord och deras innebörd. Fingrarna kunde jag använda, orden och ordföljden kunde jag sätta ihop, snart kunde jag åter, *jo ÅTER* räkna, jag visste att jag kunnat det och mycket mer förut.

Jag började räkna och visualisera mängderna för mina ögon. Att vi gick hade jag insett, men brydde mig inte särskilt vart vi var på väg, förrän jag åter märkte bloddropparna på golvet. Lät mig inte reagera på dem förrän vi passerade dem för femte gången. Då pekade jag på dem och för andra gången sa jag något;

— Vi är ju här för sjätte gången nu, vad håller vi på med?

Åter ekade min röst länge, det var sista gången jag såg fläckarna, en gång var det en våt fläck på golvet, som om någon torkat upp saker där.

Det blev en evighet av vandring som jag så småningom började förstå var enbart för att låta mig gå. När vi åter var där jag vaknade förstod jag att det varit enbart en motionsrunda.

Lite hade förändrats men inte mycket. Lådor i olika storlek hade ställts in, när *mojängerna* lämnade mig hade de först kopp-

Ett uppvaknande

lat min rygglåda till en stor låda, det var en kraftigare sladd med några meters längd som ledde dit.

Så långt som den sladden nådde kunde jag röra mig. Det borde vara möjligt att koppla ur den och komma längre, jag hade ju kunnat röra mig fritt, nästan fritt, i vart fall. Rygglådan kunde ju få sitta kvar ett tag, men jag ville se en vägg. Kanske ett fönster med något utanför.

Sladden i lådan den satt där den satt, det gick inte att vrida eller på annat sätt ändra dess läge. Den blev kvar. Jag hade varit utan lådan förut, då borde jag kunna koppla loss sladdarna och lämna lådan också.

Skulle just ta loss en sladd vid foten när det blixtrade i mitt sinne, *de hade satt slangarna sist*, ta det i omvänd ordning kanske skulle vara en bra lösning. Återigen en besvikelse, slangarna som det inte gick att se igenom transporterade något till och från kroppen, men vad och hur, och hur skulle de kopplas loss?

När de kopplade in slangarna var det tydligen av yttersta vikt att jag hölls stilla. Hur skulle jag själv kunna koppla loss och samtidigt vara stilla? Dessutom såg jag ingen skarv, om jag så kopplade loss alla sladdar så var ändå slangarna kvar.

Lådorna gick bra att sitta på, men jag fann inget att göra. Så försökte jag återminnas det jag nyss gjort, apparater och mojänger, jo dem kunde jag åter se för min inre minnesbild, men vad hade jag gjort innan jag hamnade här?

En trötthet spred sig stilla, jag tittade mig runt och fann något som påminde om en brits. *PÅMINDE* om en säng, stapplade mig dit och hann knappt sträcka ut mig innan mörkret föll och jag slocknade.

Hur länge jag sovit är ovisst, inget som liknar en klocka finns, inget ljus som varierar, inga yttre ljud heller. Åter kom dessa *metalloider*, när en av dem tog i sladden till den stora burken tittade jag noga, en ljusglimt från hans *hjässkrans* och sladden nästan snäppte ut själv.

Det är kommunikation det där ljuset, *mojängen* gav order till lådan att släppa slangen. Samtidigt hade tydligen en annan *arm*

Ett uppvaknande

fångat upp den som var inkopplad i min rygglåda, nu var jag åter *nästan* fri.

Dessa motionsrundor blev rutin, inget ljud gav metalloiderna ifrån sig mer än när de flyttade sig med ett lätt vinande. De kom, kopplade loss slangen, och jag fick gå, några gånger ville de att jag skulle gå fortare. Efter att jag snubblat och blivit liggande slutade de att driva upp tempot.

Dagar eller nätter, inget fanns som kunde ge någon ledning om tidens flöde. Nu skulle jag väl motioneras igen. Men nu gick vi rakare kanske skulle det bli en längre sträcka nu. Så äntligen en dörr, när vi passerat den förstod jag, en tunnel i ett berg, det var ett bergrum som jag hölls inne i. Alltså har jag varit allvarligt sjuk och de är nog ännu rädda att jag har smittan med mig.

Jag räknade stegen, slutade, för jag insåg att jag inte förstod de siffror jag nämnde för mig själv. Så gick vi in i ett litet rum. Med ett ryck förstod jag att det var en *hiss* ännu ett minne kom, *höga hus hade hissar*. Höga hus, men även djupa hål, kunde ha hissar. Nu gick det uppåt.

Hissen stannade, dörren gled upp, dagsljus, äntligen efter hur lång tid, men det var inte dagsljus. Det var återigen belysning, men en annan form av ljus, den kom från många men små punkter i något som liknade tak.

Så malde tankarna igen. Kanske fanns tak och väggar även i *mitt bergrum* men att belysningen var så svag att de inte kunde ses. Här kunde väggar ses, men inget fönster kunde jag se.

Åter leddes jag iväg, tanken på min nakenhet gjorde sig åter gällande, för nu skulle jag säkert träffa några personer. Men vi mötte inga levande *saker* alls. Några *lådor* som rörde sig själv. Men även stora metallsaker som hade något som liknade verktygshållande armar fanns.

Återigen kunde jag se att det ibland glimmade i min *metalloids* hjässkrans. Detta var när vi passerade något som liknade en gräns, även dörrar öppnades när vi kom till dem.

Så blev jag varse något, jag kände det som att *sakerna tittade* på mig. Alltså inte att de bara *såg* mig utan att de *iakttog* mig. Det slog jag snart ur sinnet, de var förlängda ögon, någon satt

Ett uppvaknande

vid ett kontrollbord och tittade genom dessa *robotar's* kameraögon.

Plötsligt svängdes jag tvärt av och in i ett litet rum. Detta rum såg *annorlunda* ut, golvet kändes *varmare* men samtidigt också lite *mjukare*. Två gripklor, för det kändes som klor, grep mig om vardera handleden.

Jag hölls fast av dem, *det* som ledsagat mig hit försvann ut igen. Det lilla av *trygghet* jag haft försvann. Plötsligt fylldes rummet av strilande vatten. Tunna strålar, inte strålar men aerosolstora droppar av vatten kom från många håll. Armar likt ormar sprutade dessa finfördelade droppar, de varierade så hela kroppen blev strilad.

Vattnet kom även in i munnen, det smakade mycket beskt. Det var inte rent vatten. *Vatten* när hade jag druckit vatten senast. Inte på hela tiden hade jag druckit vatten. Minnena av *att dricka vatten ja att äta mat*, kom också. Det hade jag inte tänkt på förut.

Ännu en sak kom i minnet, *det som kom in, det ska ut*. Jag hade inte något minne av att jag behövt gå på någon toalett. Men ingen slang kunde klara det, där var det inget. Att kissa, det är njurarna som tar det från blodomloppet. Det skulle lådan kunna ordna. Men inte det andra. Men jag hade ju inte heller ätit något på hela tiden.

Lådan på ryggen lättades och även där spolades jag, jag tvättades helt klart. Det var genom att ljudet ändrades som jag först märkte att något nytt hände. Nu kom det varm luft, jag torkades. Klorna runt handlederna öppnades, det gjorde även en dörr jag inte sett innan. Tydligen skulle jag själv förstå att gå däråt. Bakom mig stängdes *tvättrumsdörren*.

För första gången här såg jag tyger. Det var omöjligt att bestämma vilken sort. Bomull var det inte, nästan stabilare, men inte det svenska linnen. Ylle eller något av hår stämde inte heller. Det var inte helt slätt, det var lätt *ruggat* nästan som ett melanting mellan frotté och flanell.

Vad skulle jag göra med dem? torka mig? Jag var ju redan torr. Det första tyget kunde jag linda två varv runt midjan. Åter

Ett uppvaknande

kom en av dessa *metalloider* glidandes på sina plattor till fötter. Där jag höll änden tog den tag i det och satte i något med en hake på. Tygänden hakades fast och jag hade mina första kläder på hela tiden här.

Jag tog ännu ett tygstycke och satte det bakifrån över axlarna, förde det samman framför halsen. Det tyget togs bort, lådan på ryggen lättades en aning och under lådan kom tyget åter där jag tidigare hade det. Återigen kom ett spänne, lite annorlunda nu, men de kunde fästa ihop tyget. Nu kunde jag möta vad som helst. Jag var ju nytvättad och klädd.

Min *medhjälpare*, eller vad det nu var, den var lik den som hämtat mig i bergrummet, den försvann mot en dörr som öppnades. Där verkade den vänta på mig. Bara att följa efter. Förut föstes jag fram, nu verkade de bytt stil, jag skulle *följa* dem.

Det blev till ett annat rum, lite ljusare än det första, den i berget. Återigen kom en slang som förband min rygglåda med en större burk. Det kunde vara samma burk som där nere. Denna *sladd* märkte jag till min fasa den var kort, ett par meter bra. Den förra var kanske fem meter. Nu skulle jag inte kunna röra mig alls.

Men *metalloiden* verkade försöka visa mig att jag själv skulle kunna ansluta och ta loss slangen. Var det verkligen så det menades. En ljudsignal kom, och jag visades att placera sladdänden rätt. Så kom ett annat ljud, och jag visades att koppla loss den.

Tydligen ville den att jag skulle förstå att när det ena ljudet kom behövde jag sätta in slangen, när det andra ljudet kom var det möjligt att gå fritt utan att vara kopplad.

Genast jag blivit ensam började jag undersöka rummet, det var inte stort. Tio steg i ena riktningen och åtta i den andra, några lådor här och var fanns det. På ett ställe fanns det något som liknade glas, en slät glasyta en bordsskiva av glas. Vid sidan av den ännu en ram med slät yta.

I min nyfikenhet förde jag fingrarna längs ramen, ytan ljusnade. Märkliga tecken började framträda. Bilder kom också. Inga av tecknen som fanns vid bilderna kunde jag begripa. Det likna-

Ett uppvaknande

de gamla tecken från forntiden men samtidigt de som jag själv läst, någon gång.

Jag lät bildburken vara ljus, jag begrep ju ändå inget från den. Fortsatte att upptäcka, men det var inte så mycket mer att upptäcka. Tydligen var bildburken det jag skulle upptäcka. Vill de så får jag väl ta den tid som behövs, nu var jag åter trött. Denna brits var lite mjukare under, och formade sig bättre.

Lådan som slangen skulle fästas i kom närmare av sig själv. Ljudet som tidigare betydde att jag skulle fästa slängen hördes åter. Det kändes mindre obekvämt att vila, med allt skräp inkopplat, i denna brits än den förra.

Nu först märkte jag att ljuspunkterna i taktet hade ändrat styrka och nyans, kanske var det ändå dagsljus som på något vis länkades in. Men det struntade jag saligt i, drömmen kom sakta och avlöste mina funderingar.

Flera tillfällen kunde jag se att det var i det närmaste helt mörkt. Även ljusskärmen var dämpad, inte släkt men mycket dämpad. Men det var bara korta stunder som jag var lite vaken.

När ögonen åter kunde urskilja detaljer kände jag mig utvilad. Att lossa slangen var mest rutin nu. Jag hade ju haft den hela tiden och säkert skulle något ta över och styra om jag inte själv satte den på plats. Bäst att kunna *visa foglighet* kanske jag kan få större frihet.

Åter tittade jag på skärmen, samma bild som tidigare, brydde mig inte så mycket om den, *tänkte vänta lite med den*, gick istället mot dörren. Hade inte väntat mig att den skulle öppna sig, men den gled snällt upp.

Jag ville ta hissen högre upp, men hissen lydde inga av mina försök. Utöver att det såg ut som en liten verkstad eller fabrikslokal kunde jag inte finna något av intresse. Allt verkade vara i full drift men stillastående för tillfället. Rent och helt, allt i ordning. Däremot var det omöjligt att lista ut *vad* som kunde tillverkas här.

Jag började bli lite uttråkad av tillvaron. Det enda som fanns kvar var *tvättstugan* och skärmen, det fick bli skärmen.

Ett uppvaknande

Det var fortfarande samma bilder, men när jag förde handen till dem hände det saker. Det gick att förändra, beroende på var jag satte handen så kom det annorlunda tecken och bilder.

Allt utöver skärmen var ju stilla och tyst, inte en dörr utanför öppnades. *Tvätteriet* skulle jag säkert kunna använda, men det var tydligen skärmen jag skulle bekanta mig med.

När jag lockat fram bilder och obegripliga texter ur den hördes åter "*koppla in slang*" ljudet. Skulle just kliva upp på britsen när signalen kom för andra gången. Verkade som att ryggväskan behövde *tankas* eller om det var ström som skulle laddas, men någon *återfyllning* var det säkert.

Flera cykler av mörknande och ljusnande kom och gick, att tvätta mig, blev en avkoppling. Nu behövde mina händer inte hållas fast, jag kom ju *frivilligt*. När jag började använda mina egna händer att tvätta mig med blev spridararmarna oroade. De hölls på längre avstånd och mer stilla. Nästan som att de såg vad jag gjorde och *reagerade* på det.

Så försvann dagarna, om det nu var dagar, när det var ljusare. Ljusbordet hade en viss logik, jag insåg att tecknen återkom det måste vara ett alfabet. Jag hade sett grekiska tecken, några av de tecknen liknade i vart fall dem jag kände igen. Men de flesta var alla helt främmande.

Tystnaden var påfrestande, inget som *lät*, inget slammer i dörrar eller maskiner, bara tystnad. När jag gick kunde jag höra mina egna steg, jo *slangburken* den lät ibland. Det hände att jag kopplade in mig innan den lät, då höll den sig tyst.

Men bilderna på burken, dem förstod jag inte något av. Men eftersom det var det enda utöver tvättning, som jag gjorde så ofta jag fick. När jag försökte för ofta så verkade apparaten helt död. Så det fanns en begränsning på lyxen.

Först när ett rutmönster dök upp på skärmen, kunde jag ana en framgång. Det påminde om schack. Inget jag kunde, men det var ju det enda att förströ mig med. Utöver rutbakgrunden kom det upp figurer på den, beroende på hur jag satte fingrarna på skärmen.

Ett uppvaknande

Efter en hel del fel, det märktes när jag gjorde fel. Så började jag förstå att det var en variant av brädspelet schack. Efter flera olika försök upptäckte jag att det fanns många varianter av brädspelet, nu hittade jag det schack som jag i vart fall kunde regler till. Det verkade vara samma regler här.

Det var en trevlig upptäckt. Ett spel som är urgammalt, finns här. *Då är det i vart fall lite civiliserat här.* Det var den första kontakten med något som jag kände igen.

När jag spelade schack då visste jag mitt namn på pjäserna. Ett protokoll innehöll ju pjäsens inledande bokstäver, b för bonde, och l för löpare dessa tillsammans med en bokstav från A till H för ena sidan samt siffrorna 1 till 8 för tvärssidan.

Vid en inställning visades dragen med den text som dessa använde. Nu kunde jag härleda ordningen av de åtta första bokstäverna, och även siffrorna. Bonden borde vara den andra bokstaven. Men så var det inte, de hade alltså andra namn på sakerna. Inte bara andra tecken för mitt språk.

I en annan av inställningarna kunde jag skapa egna bilder, lite klumpiga blev de, men jag kunde dra med fingret på skärmen och det blev ett streck där jag dragit. Det var så det började, jag började rita enkla saker. Ett hus, när bilden tolkats av apparaten visades flera olika hus, jag kunde peka på dem och min bild ändrades så den blev av samma typ jag pekat på.

Hela tiden leddes bilderna framåt, samtidigt som jag fick nya val, visades den gamla och jag kunde även då backa. När jag försökte rita träd, eller små djur då hände inget, inga val kom då.

En rädsla började krypa i mig. När jag ritade då kom nya förslag. Men om jag försökte rita människor och djur då var det ingen reaktion. Jag gjorde allt för att teckna mig själv, då först kom lite livstecken och flera scener från rummet kom på bilden. Jag hade blivit avbildad och nu kunde jag se bilder av mig själv. Jag såg ju inte vacker ut med lådan på ryggen och alla trådarna. Men även fula märken, kunde jag se.

En tanke kom, och jag gjorde tappra försök att rita kläder. Några dagar senare kom äntligen ett avbrott i rutinen. En appa-

Ett uppvaknande

rat, en *metalloid* lika som förut kom in. Jag fördes åter till tvätten, jag kom på att jag inte varit där på några dagar. Jag hade ju varit så inne i tecknandet på skärmen.

Mina tygstycken försvann, ännu några metaller hade kommit in det märkte jag först när jag var färdigt torkad. Nu blev jag lite rädd för jag blev åter fasthållen. Nu riktigt ordentligt, inte så det smärtade, men huvud och bål liksom armar och ben hölls helt fixerade.

De tog bort slangar och sladdar och nu kom en riktig överraskning. Kläder, liknande dem jag tecknat, krängdes på mig. Inte som vanligt att stoppa in benen i benholkarna, nej mellan benen fördes något som liknade ett mellanting mellan läder och plast. De lades från benens insida utåt och på utsidan lades de ihop, då blev de som vanliga byxor. Aningen svalt kändes det.

Fram och bakstycken fästes runt livet. Ett annat stycke kom bakifrån, sattes om lott på framsidan och åter satt det ihop. På axlarna kom ett stycke till var arm och lika hastigt var armarna klädda.

Men nu började det, slangarna skulle åter fästas. Hål för det var tydligt förberett i kläderna. Sladdarna var inbyggda i klädet. Hela ryggpaketet var tjockare, den ersatte den tidigare ryggväsken. Även denna utrustning skulle kopplas till apparaten.

Nu fick jag två slangar att välja bland, en kort och en lång. Jag skulle tydligen fortsätta här, men med tillvänjning av en lämpligare klädsel. Vilde jag, kunde jag ta loss och återplacera ärmarna. Även byxorna kunde jag ta av mig, såtillvida att det var benbeklädnaden som kunde tas av, inte liv och grendelen. När jag försökte tvätta mig startade inte tvätten förrän jag tagit av mig även *jackan* och *kortbyxorna*.

För första gången tog jag av mig själv. Slangarna hade en enkel anslutning nu. Den självstängde när den kopplades loss. Det var nog inte så förut. Nu kunde jag tvätta mig, och var för första gången helt fri. Efter tvätten tog jag med mina *kläder* in till *mitt rum*.

När jag skulle *arbeta* med ljusskärmen kom bilder fram. Där fanns jag, där fanns mina kläder, kläderna sattes på mig, och

Ett uppvaknande

slangen till lådan anslöts. Om och om igen upprepades dessa bilder. Jag skulle alltså klä på mig, och se till att *jackan laddades*. När det var gjort, så var det åter som vanligt.

En detalj på kläderna visades på skärmen. Under ett öppningsbart stycke på vänster ärm visades en mätare, den skulle om jag förstått det rätt, visa en tid som jag kunde vara utan slangen till lådan. Jag började titta på den. Nu skulle jag kunna röra mig friare, och samtidigt veta när jag behövde *laddas*.

Att jag fick *mat* direkt till blodet hade jag insett för länge sedan, även att jag fick *rening* på det sättet. Men när jag försökte hålla andan i ett infall började jag undra. Jag behövde inte heller andas. Jag fick alltså även syre den vägen liksom att koldioxiden vädrades ut.

Eller hur var det? Förut när jag först vaknade, få kopplades slangarna bort, men för hur länge? När de lät mig byta till denna, så får jag ju vara utan slangar när jag tvättar mig. Då måste jag ju andas luft.

Jag andades, men till vilken nytta? Att *inte andas*, det gick lika bra. Fanns det inget syre i rummet? Den frågan fann jag inte hur jag skulle få besvarad, förrän jag försökte låta bli att andas när jag tvättade mig nästa gång. Jag behövde andas när jag var utan *ustrustningen*, det kändes tydligt.

Efter det som kunde liknas vid månader, kanske år, började jag skapa en förståelse för tecknen. Räkneorden hade jag anat att det var jag höll på att läras. Siffror med ett utseende som varierade, sexton stycken tecken för antal.

Det hade återkommit flera gånger, runda fläckar och ett tecken som jag förstod representerade antalet. Flera kulor och rutorna med *siffror* jag förväntades ge rätt svar. På det viset lärdes jag deras siffror.

Och grupper med små bollar skulle jag addera till ett tal jag skulle svara med. Lurigare blev det när det visades en lådas fyra bollar men det visades att det fanns tre lådor, i de övriga två lådorna syntes inget innehåll, jag förväntades anta att det var samma antal i dem. Svaret skulle bli tecknet för det tolfte tecknet **⌘**. Efter hand blev det att gångra olika tal. Det var enkla tal

Ett uppvaknande

som jag lätt kunde klara. Avsikten var troligen att se om jag kunde lära mig.

Sen kom bokstäverna. Ord bildades, saker omkring mig visades och tecknen sattes för dem. Så höll det på mycket ofta. Men ibland ett parti schack som avkoppling. Åter började jag undra, när skulle jag träffa någon av *invånarna*.

Men allt omkring ordens inövning blev oväsentligt. Dörren ut till korridoren vägrade öppna sig när jag inte hade *kläderna* på mig. Kunde det vara så ordnat att jag hade syresatt luft här inne, medan det var syrefattigare där ute ? Det tänkte jag inte prova. Men jag motionerade i den långa korridoren.

Av en händelse kom jag invid en dörr jag inte tänkt på, förvånad såg jag hur den öppnades. Förvånad tittade jag mig runt. På flera ställen fanns det arbetsrobotar. De verkade plocka isär mekaniska enheter. Som om de skulle återanvändas, de skruvade och demonterade sak för sak och det verkade gå mycket försiktigt tillväga.

Inget hindrade mig att gå runt och titta. Jag kunde även plocka upp saker ur lådorna med isärplockade delar. Nu blev jag åter förvånad. Jag hade känt på metallsaker förut. Det kugghjul jag höll i borde väga som ett tyngre brev, men det kändes knappt i handen.

Jag undersökte flera olika av metallstyckena, alla var mycket lättare än jag förväntade mig. På flera ställen fanns det regelrätta verktyg. Med ett undantag, greppet, för dem var inte för vanliga händer. Det var en snäppingfästning som passade robotarnas *armar*.

När jag gick ut från *mitt rum* hade jag märkt att golvet var svalare utanför, men nu upplevde jag att det var ordentligt kyligt. Men innan jag lämnade det som liknade en verkstad tog jag med en borste med metallstrån, en kniv, och en tång. Den hade inte två skänklar som för en hand, utan det var ett fäste och en hävarm även den hade form för en snabbkoppling till en robotarm. Jag hade sett den monterad på en arm när den klippte av trådar. Jag var beredd på att hindras ta med dessa saker, men inget hindrade mig när jag tog verktygen med mig.

Ett uppvaknande

Med borsten kammade jag håret. Det var knutar i det på många ställen så det blev kniven. Den var oerhört vass, nystriglad rakkniv kände jag till, denna var betydligt vassare. Det tovigga håret föll i stora högar. Det kändes inget vidare, men det var nödvändigt. Efter lite trixande kom jag på hur jag skulle hantera tången för att klippa naglarna på tårna, de andra naglarna hade jag ansat med tänderna. Det var ju det enda jag hade att tugga på.

Nästa gång jag ritade på skärmen fick jag dit skor på fötterna. Det hade jag inte tänkt på förut. Det dröjde inte länge förrän något som liknade skor kom in. Efter hand försökte jag begripa vad de höll på med, de i verkstaden där ute. Att de plockade sönder robotar det hade jag förstått. Men jag sökte någon mer mening med det jag kunde bara se att lagret av detaljer inte låg kvar från dag till dag.

Jag tänkte och tittade på alla ställen men jag kom inte på något jag skulle kunna använda sakerna till. Däremot märkte jag att apparaterna verkade ge akt på mig. De liksom visade vad de gjorde, som ett barn som glatt visar vad den leker med.

Jag hade slutat prata högt, för när jag hade gjort det hände ändå inget mer än att ljudet rullade länge som ett eko i ett stort rum. Vid ett tillfälle glömde jag bort mig och frågade en av robotarna gjorde. Den vände lite på sig och ljusrampen blinkade länge nu kände jag mig billig. Jag frågade och fick svar men jag förstod inget.

Så stannade jag i allt, *jag fick svar - den talade till mig på sitt sätt.*

Sakta vände jag mig åter mot den, jag tittade länge på den och den slutade arbeta och verkade titta på mig lika förvånat. Bara det att den hade inget ansikte och inga ansiktsuttryck.

Några ord hade jag redan lärt mig hur de såg ut. På bänken framför roboten förde jag mina fingrar så de hjälpligt kunde tydas till "*talade du till mig*".

Nu glimmade lamporna igen, men strax kom en verktygsförsedd arm fram, den tecknade också på bordet, den tecknade "*ja jag talade till dig*". Jag kände att det svartnade för mig.

Ett uppvaknande

Det nästa jag såg var att jag åter var i *mitt rum*. Rummet hade efter hand blivit lite annorlunda möblerat, något som kunde kallas fåtölj var min favoritsittplats. Där satt jag nu. Jag måste ha svimmat, och fallit ihop. Något hade fört mig hit, inte bara satt ner mig, slangen var också inkopplad. Något hade tagit rätt på mig.

Varför hade jag inte märkt att de kunde samtala förut? Eller kom tecknen från ett annat ställe?

Att för första gången se en rörlig sak ge en sammansatt mening som ett svar på en fråga kändes underligt. Efter hela denna tid äntligen en *sak* som kommunicerade. Skärmen, den hade inte kommunicerat, det var en dator med ett program som reagerade på mina åtgärder med den. Men något hade gett den grunder som lockat mig att röra den. Programmet var inte helt självständigt. Jag hade ju ritat kläder och skor, de kom sedan till mig.

När jag hämtat mig tillräckligt kopplade jag loss mig igen, därefter gick jag ut och till den robot jag *talade med*. Nu kom det ingen reaktion när jag försökte tala med den igen. Inga andra ville längre bry sig om mig. Förut var det fullt tydligt att de brydde sig om att jag tittade på deras arbete. Nu bekom det dem inte ifall jag ens trängde mig på. En mycket klar förändring. Det *kändes* som att de *inte fick* ge mig så häftig reaktion igen. *Kunde det vara av omtanke?*

Det blev åter skärmen, den var sig lik. Nu kom det mängder av olika tecken så upptäckte jag tecken jag kände igen, inte bara tecken utan HELA ORD som jag kände sedan någon annanstans. Ivrigt pekade jag med fingrarna på de orden nu ändrades allt mer, fler och fler ord kom till dem formades minnesbilder i mitt sinne. Nu först började saker kännas igen mer. Apparaten skrev nu, den skrev på mitt språk.

Det kom små enkla frågor och en liten ruta för <ja> och en ruta <nej> dessutom ett fält <annat>. Många frågor kom, de var egentligen oviktiga och små, de gjorde dock att jag lätt kom in i språket igen. Flera frågor som frågade samma sak men med olika ord och där meningarna vändes så för att svara ja måste jag svara nej.

Ett uppvaknande

Det var som att den ville försäkra sig om att det inte var slumpade svar jag gav, som att jag skulle förstå innebörden av en mening och besvara den. Lite senare kom samma mening men med en annan orduppbyggnad och var dessutom satt som en negation. Därför var jag tvungen att ge en ny negation när svaret skulle vara ja.

Minnen av en tillvaro där jag var en människa bland andra kom i mitt minne, många frågor rörde sig om vad jag var för person. Efter en evighet av frågor började den även ge mig lite möjlighet för mig att fråga.

Min naturliga fråga var ju given: *VAR ÄR JAG.*

Tyvärr blev jag inte klokare på svaret;

ÅTERVINNINGSSTATIONEN.

Vid min nästa fråga vågade jag nästan inte aktivera bokstäverna: *FINNS DET FLER MÄNNISKOR HÄR*

När jag läste *JA* på skärmen blev jag glad, snabbt formade jag en kort fråga: *VAR ÄR DE.*

Spänt tittade jag på skärmen; *DU HAR TALAT MED OSS REDAN.*

När jag läste det fattade jag inte vad jag läste, jag läste det många gånger sakta, så satte jag bokstäver till min skräckfyllda tanke;

NÄR.

Jag anade hur svaret skulle se ut men vågade nästan inte titta. Det kom inga ord, det kom en bildsekvens. Jag visste så väl vad det var, jag hade läst robotens tecknade ord. Det var den människan jag talade med.

- : -

2

Omskakad blev jag av insikten att de *robotar* jag såg omkring mig kallades människor, av dataskärmen, eller om det möjligen satt någon *robot* någon annan stans och att det var den som jag talade i skrift med.

Ett uppvaknande

Det hade gått en lång stund, kanske flera minuter innan jag vågade formulera nästa fråga;

— *Finns det människor av min sort här?*

Jag visste inte vad jag skulle våga hoppas, eller vad jag var rädd för. Med skräckfyllda tankar läste jag svaret;

— Ja, men samtidigt också nej. Av din sort, ja. Av din typ nej.

Nu begrep jag ännu mindre, något fanns alltså, men vad?

— *Kan du förklara?*

— Ja, du är kvinna, inga kvinnor finns här. Människor av biologisk härstamning finns men de är inte kvinnor. Och de som finns är inte återupptinade.

— *Är de infrusna ?*

— Ja! De kunde inte överleva, så de som var kvar lät vi frysa in efter hand som de dog.

— *Säger du att jag är ensam här ?*

— Inte ensam. Vi är ju här, det har vi varit länge.

— *Men inga levande människor?*

— Vad är levande?

— *Såna som jag!*

— Vari ligger skillnaden? Du kan tänka, det har vi sett, men vad mer då? Så bräcklig är du att du behöver vara inkopplad för att fungera.

— *Vadå, jag borde väl kunna gå fritt omkring utan detta påhäng. Ni då, behöver inte ni koppla in er på någon kraftledning då?*

— Jo, det är ju sant. Men vi har också en reservkraft som har flytande bränsle. Med den inräknat klarar vi ett par veckor självständigt.

Resten av samtalet gav inte mycket. Vad jag än kom på som skulle klassa mig som människa och dem som robotar hade de en annan version och placerade sig högre upp i människorangskalan än vad de lät mig vara. Det slutade med att jag lät skärmen vara och lade mig att försöka sova istället.

Ett uppvaknande

Nästa gång jag använde skärmen försökte jag spela något av de enkla spelen bara för att låta tankarna få vila på annat än funderingar omkring vad de är och de lät mig vara.

De hade berättat att jag kommit med av misstag vid en mineralhämtning. Och att det var ytterst ovanligt att något biologiskt satt ihop rätt när det kommit genom transporten. Ibland kunde en fågel eller ett mindre djur råka finnas på materialplatsen. Nu hade jag tydligen råkat komma till platsen för deras upplag i tiden mellan deras sista tillsyn och att energierna aktiverades.

Egentligen borde jag ha varit splittrad i smådelar, död naturligtvis, men jag hade suttit ihop, och på huvudsakligen rätt sätt, för det fanns liv i mig förklarades det för mig.

Där fanns en hake i deras logik, där kallades det att jag var *levande*. Men samtidigt kallade de sig själva för levande. När jag påvisade det kontrade de snabbt med att det fanns *en biologisk funktionell motorik* i det som var jag.

Liv, sa de, är det som styr, inte det som styrs. Tanken bakom det som kan styras är det som är *liv*. Tanken som styr har en vilja, utan vilja inget liv med rörelse. Du verkar ha vilja och därmed liv. Om vi inte kunnat hålla din biokropp *levande* då skulle du inte kunna styra den och då skulle du inte ha varit levande. Vi kan styra våra mekaniska kroppar, alltså har vi *liv*.

De hade letat igenom alla arkiv för att få fram uppgifter på hur de skulle kunna hålla mig i fortsatt *funktion*. De hade ju funnit ut det där med mat och näring. De menade att det inte fanns något som kunde likna mat till mig.

Jag kunde dessutom inte röra mig själv så de hade tillverkat en sammansättning av kemikalier som en apparat tillförde blodet. Och att den samtidigt höll mig syresatt, för inledningsvis hade jag inte andats själv heller. Det hade varit mycket nära att de inte lyckats hålla mig *motoriskt aktiv*. Jag märkte nu att de övergått att kalla mitt *liv* för något annat än liv.

Att sända mig tillbaks skulle innebära en säker död. Därför kunde jag anse mig som redan död och de hade alla möjligheter att använda mig i sin forskning.

Ett uppvaknande

De lovade, *lite för lätt* tyckte jag, att de inte skulle göra något med mig utan mitt samtycke. Men jag skulle inse att hela jag stod till deras förfogande.

Nu kom den bistra avslutningen, jag skulle sätta mitt finger i markeringen att jag hade förstått det och att jag fullt ut skulle följa de anvisningar som gavs.

Alternativet skulle vara att de tog av mig både jackan och ryggväskan som försåg mig med livsnödvändiga ämnen. Men de sa vidare att det räckte med att den inte aktiverades på ett dygn så skulle jag inte ha någon användning av den.

Just som jag skulle godkänna kom mitt protesterande in, jag tänkte inte godkänna. Ville de döda mig så kunde jag inte hindra dem. Täckte de skära i mig? Hur skulle jag kunna hindra det. Men jag tänkte inte kapitulera så lätt.

I stället föreslog jag att jag skulle betraktas som deras gäst, eftersom de tagit mig hit utan att jag bett om det så skulle jag *inte* användas som ett försöksobjekt. Inte hade jag någon förväntan att det skulle godkännas. Därför blev jag mycket förvånad när det kom ursäkter att jag råkat hamna hos dem och att jag kunde anse mig vara en privilegierad gäst.

De skulle till och med konstruera om en av dem så att den kunde bli min personliga guide. Vi skulle kunna tala akustiskt med varandra och då skulle bildskärmens tröghet slippas.

De hade inte mitt språks akustiska reportrar, därför skulle jag behöva uttala ord som kom på skärmen. De skulle ge min guide möjlighet att tala med mig på mitt sätt. Flera dagar höll vi på med dialogen, jag skulle läsa högt de rader som kom på skärmen. På det sättet skaffade de mer ljud till orden och jag fick reda på vad som hade hänt.

Många små länder hade inte kunnat leva i sämja med varandra, hela tiden kom det ledare som piskade upp hatiska stämningar genom att erinra sitt folk om både sanna och osanna missgärningar från grannfolken. Dessa, om de nu var sanna, kunde ligga tusen år och mer bakåt i tiden. Men det räckte för att få igång små men grymma krig.

Ett uppvaknande

De i sin tur drog med andra och så hade det hållit på genom seklerna. Ett par större krig hade drivit vapnen till riktiga utplåningsredskap. Men det eskalerade värre sedan. När de nått den totala kraftens fulländade förstörelsemakt, insåg de att om de skulle ha någon nytta av en vinst så kunde de inte förstöra den mark de skulle leva på sedan.

Det hade drivit fram en ny strategi, små, mycket små, men många, tjänare hade skapats. Smittkoppor, pest och andra sjukdomar fanns redan. Men några hade kommit på det geniala att sammanföra flera bakterier's och virusar's egenskaper i en ny substans. Detta hölls hemligt länge, ja så länge att det föll i glömska.

Behållarna med bakterier och virus fanns lagrade i hemliga förråd. Efter hand som politiker byttes, byttes också ledare på lägre nivåer. Detta skedde ibland dramatiskt, och allt mer av insikterna om förrådets fasansfulla innehåll fördes inte vidare.

De stora bombernas tid avlöstes av nedmontering av raketer och dödsbomber. Alla tyckte att det som skedde fungerade bra.

Förut hade det funnits kraft bakom makten, den hade nu utarmats. Många av de mindre omtalade vapnen försvann ut på okända vägar. Vapen som vem som helst kunde bära och använda.

Ett metallhölje som innehöll fyra och ett halvt kilo uran fördelade i mindre stycken runt om i höljet. De var inkapslade i ett skydd av bly. På ett ställe i bomben fanns en α -strålnare. Problemet var att neutronstrålar hade för hög genomträngningsförmåga, därför hade man hittat ett ämne som tog upp *alfa-strålar* som var heliumkärnor. När ämnet tog upp dessa heliumkärnor frigjordes en neutron. På det sättet gick det att avskärma strålningen intill den skulle bringas att brisera. Alfastrålningen stoppades enkelt av ett tunt metallskikt.

Det enda som behövde ske var att uranstyckena sköts in i reaktionskammaren tillsammans med lite grafit som bromsade neutronerna till rätt energi. Energin i de neutroner som lämnade ämnet var i sig själv för hög för att klyva något uran. Dessutom

Ett uppvaknande

fanns det inte mängden material samlat till en plats att det skulle starta en självaccelererande fission.

Allt detta styrdes av små mängder trotyl som fanns bakom uranet. Inga säkerhetskoder eller något sådant fanns i dessa små men kraftiga energipaket.

En sprängpatron som användes på vilket bygge som helst kunde användas, bara den sattes på rätt ställe och den var redan utplacerad. Den gav starten och inga övriga styrningar behövdes. Den var avsedd att kunna användas som enkel mina. I det läget aktiverade ett tiotal kvicksilverbehållares kontakter, dessa lägesindikerande kapslarnas status och lästes in i systemet, när minan sedan rubbades blev det förändrade värden på dessa indikatorer. Det fanns några olika villkor när den var aktiverad som mina. Ett annat sätt var att aktivera den inbyggda timern och starta klockan. Ytterligare ett sätt var att radistyra den.

Hur många sådana vapen som kommit på okända vägar fanns det ingen som visste. Att det en gång hade tillverkats några tusen av dem fanns det uppgifter om. När de skulle samlas in hittades enbart en bråkdel.

Ingen hade längre en aning om innehållet i tankar som hade anfränts av vatten och korroderande kemikalier.

Krigen hade inte slutat, några små slog på andra små medan de stora tittade på. Mitt i allt kaos blinkade det till och de svampliknande molnen började åter synas från de fjärrspanande satelliterna.

När det inte var länder som krigade mot andra länder var det svårt att se vem som var fiende. De stora beskylldes av de små. Ett radiobudskap som handlade om att Washington D.C. skulle utplånas gav stor uppståndelse.

Att finna källan till budskapet var inte svårt, en bandinspelning och en radiosändare hittades omgående. Men vilka som placerat ut den kunde inte spåras. I meddelandet fanns en möjlighet att komma undan förstörelsen.

Någon lovade att betala, och den förväntade smällen kom aldrig. Det blev alltmer vanligt med hot om ödeläggelse av större

Ett uppvaknande

städer. Några städer betalade inte. Men snart fanns det ingen som vågade vägra.

Till detta kom att vanliga sjukdomsalstrande bakterier hade överlevt bekämpning med läkemedel. Efter hand hade de blivit omöjliga att bekämpa. Många av de sjukdomar som förut var hanterbara gav nu riktiga epidemier, många dog men värre blev det för de som fick leva vidare.

Alla tittade på varandra, och hade nog med sina problem, ingen ägnade en liten prick på himlen någon större uppmärksamhet.

Hade den haft den kometsvans som vanligen finns på isiga kometer skulle den ha syntts mer. För att se den behövde kikare användas, dessutom syntes dess rörelse inte mycket. När någon ändå försökte tala om den blev det några ytterligare som riktade sina instrument mot den. Det fanns inga banddata att bygga några observationer på.

Efter någon vecka inträffade saker snabbare. På några dagar förändrades den från en nästan osynlig liten prick till en starkt lysande stjärna.

Nu hade fler upptäckt den och i nyhetssändningar meddelades att den kommer INTE ATT KOLLIDERA MED JORDEN. Den skulle komma att bli årtusendets kontakt, sades det.

Men vad hjälpte det, folk tog det som *bekräftelse* på att den skull kollidera med jorden.

Det fanns många som menade att det var endast timmar innan jorden skulle gå under. Horder av plundrade drog ut på förstörelse. De tog för sig av det som de kunde använda genast men de tog även för en längre tids liv i skyddade utrymmen.

På många ställen öppnades gamla nedlagda bergrum Där samlades först de som hade utbildning och kunskap om platserna. Men de övertogs snabbt av plundrare som med vapnens hjälp tog över.

De körde ut männen och vägrade släppa ut kvinnorna. De skulle ju ha roligt den sista tiden jorden existerade och om de överlevde så var det ju bra att ha några kvinnor sedan också.

Ett uppvaknande

Så var det på många ställen, dock inte alla. Men kometen som tydligen var av solitt material passerade genom atmosfären där lyste den upp även dagen, på in färd genom luftlagren. Passagen gick över Stilla Havets västra kant.

Den hade rivit loss elektroner i mängd från luften, samma effekt som skapar åskan. Det gjorde den till en elektrisk laddning som passerade med enorm hastighet genom jordens magnetfält. Det hade ingen räknat med och det bildades en elektrisk puls när den passerade.

Den pulsen genererade elektriskt kaos. Transformatorerna fick överslag och kortslöts. Alla telestationer förstördes. I hela östra Asien och hela världen i sydkinesiska sjön liksom New Zeeland och Australien men också förbi Tahiti försvann alla teleförbindelser och all elektricitet.

Uppdämda älvars dammar svämmade över, nya flodfåror bildades och många dammar bröts sönder när inget kunde kontrollera systemen.

Vid byggarbetsplatser och gruvor hände olyckor men värre var det i många länders krigsmateriallager. Den elektriska pulsen trängde in och utlöste tändarna i vapnen och elektriska sprängpatroner. Men alla visste att jorden skulle gå under och om någon dog en eller annan timma tidigare skulle väl inte vara någon större skillnad. Därför var det inte heller någon som gjorde några ansträngningar att hjälpa de som skadats.

Det var inte många som märkte upprinnelsen till den stora faran. När de kände att marken riste som en jordbävning insåg de att, nu var det bevisat, den hade slagit ner. Men vem vet vilket som var mest skadligt ett nedslag eller det som hände.

Av någon anledning hade pulsen fått en förlist vapenbärande ubåts missiler att detonera.

Den detonationen hade ingen räknat med. En sfär av energi skapades, på bråkdelar av sekunder omvandlades materia till energi. Flera miljoner grader skapades av materialet som fanns. Detta med ett mottryck av vatten med ett djup av många tusen meter.

Ett uppvaknande

Det skulle aldrig kunna inträffa hade det sagts, det ingen hade nämnt var att kaptenen hade möjlighet att skapa autodestruktion av fartyget, alla visste om att krigsfartygen var försedda med detta sätt att hindra ett fartyg att komma i fiendens ägo. Att autodestruktionen kunde vara kopplad till atomstridsspetsarna hade ingen tänkt på. Ingen visst heller om kaptenen hade armerat den möjligheten i samband med olyckan. I så fall saknades bara en enkel elektrisk signal. En annan möjlighet var att saltvatten och metall bildat ett galvaniskt element som skapat någon oförutsedd initiering. Till det behövdes bara en utlösande faktor, och den hade kommit.

Vatten känns mjukt att ta i, men är starkt nog att kära sten, bara trycket är stort nog. Under dessa bråkdelar av sekunder omvandlades många tusen kilo flytande havsvatten till ett nytt aggregationstillstånd, plasma. Bara de av människan konstruerade energipaketerna skulle räckt att skapa problem, men flera av ämnena i havsvattnet ingick nu i den unisona miniatyrsolkärnans eld, något i styrka ökade den av det tillskottet.

Trycket måste någon stans utjämnas, vattnet trycktes ut från härden, i alla riktningar där vatten fanns, i riktningar som kan liknas vid en halv boll. Den andra halvan utgjordes av havets botten. Tjockleken på den fasta delen av planeten var inte så tjock, en stötvåg fortplantades även ner mot planetens glödande inre.

Det skapade en tryckvåg in genom planeten, denna stötvåg kunde liknas vid en jordbävning men då var det bara jordens egna uppbyggda krafter som utjämnas. Nu trycktes det in utifrån och någon stans måste även detta tryck utjämnas. Det skapade en våg av vibrationer runt om på hela jorden. Efter några minuter hade darningen nått dem som inte hade varken radio eller elektricitet. Nu förstod de att slutet skulle komma. Och visst kom den, men inte som de hade trott.

Tryckvågen som detonationen skapade fick vattnet att tryckas ut från detonationsplatsen, omkring två tusen meter flyttades allt vatten iväg från platsen. Havet reste sig som ett berg, en enorm våg vidgade sig ut från platsen, den sköljde vatten över stränderna runt hela havet. Ute på havet var vågen hög, men den

Ett uppvaknande

hade ett djup på tusentals meter och allt rörde sig ut mot olika stränder. Där fanns inget vattendjup och allt vattnet steg upp ur havet och sköljde över stränderna. På några ställen så sent som 10 till 15 timmar efter att de känt marken själva. Längs Kaliforniens kust reste sig vattnet minst 1500 meter högt och det var inte en liten kort våg utan den sedan sköljde in över landet i timmar.

Anderna i Sydamerika blev även de överspolade och allt på Stillahavssidan försvann. Argentinas pampas sköljdes helt rena, i hela Amasonasområdet steg vattennivån med över två hundra meter.

Kraften drev genom centralamerikanska landtungan som om den inte fanns, större delen av Karibiska övärlden sköljdes också bort.

Över kinesiska delarna kom en våg som letade sig fram ända till Uralbergen. Allt på vägen dit påverkades i olika omfattning, endast höga områden långt in i landet klarade sig från påverkan av vattnet.

Den del av kraften som slog in i magman fick världsomspännande konsekvenser. Jordbävningar motsvarande en magnitud över tio i områden med förkastningar. Allmänt förekom ristingar tillräckliga att rasera stora hus i städerna. I områden som ansågs geologiskt stabila hade ingen räknat dessa effekter.

Flera vulkaner hostade till med kraftiga utbrott, även kalla gamla vulkaner vaknade.

Att jorden skakade fullt märkbart togs av alla som ett bevis för att kometen verkligen träffat. Alla domedagspredikningar om den kommande undergången spred panik och våld i alla områden som fanns kvar.

De områden som inte direkt drabbades av EMP-pulsen eller flodvågen insåg ändå att världen skadats dramatiskt, när inga kontakter längre kunde upprätthållas. Satelitkommunikationerna styrdes huvudsakligen av USA's system, de var nu alla tysta och därmed förlorades också styrsignaler, det gjorde att de flesta globala näten dog ut snabbt.

Ett uppvaknande

De bilder som kunde tas ner på Europeiska sidan gav skrämmande sanningar av den enorma vågbildningen som skapades, den böljade sedan omkring, för därifrån vattnet först försvann skapades en brist, för härden självslocknade när vattentrycket över den försvann. Allt vattnet på hade ju tryckts iväg med hög hastighet, och den fortsatte enligt lagen om massa i rörelse. Det gjorde en *grop* i havet, en riktig krater. Den blev över 10 mil i diameter och nådde ett djup av sex tusen meter.

Den ville efter hand återfyllas med följd att när första vågen avstannat började den röra sig i motsatt riktning. När vattnet nådde fyllnad var havet åter i rörelse och därför skapades åter ett berg av vatten som i sin tur vände ut mot stränderna.

De få som av underliga nycker klarade första sköljningen liksom de som hade tagit skydd i täta berggrum, de räknade med att nu var faran över. De var nu ute för att försöka förstå, och i viss mån rädda det som kunde räddas. Utan att föregås av varken darrningar eller andra varningar kom vattnet åter igen att skölja över stränderna.

Där vattenvågorna inte farit fram och i spåren av skalv och mindre översvämningar härjade nu banditerna vilt. Inte många trodde på en fortsatt ordning.

Vad värre var, i de områden som undkommit från både jordbävningar, vulkaner och översköljningar började de tro att de klarat sig. Men tankar som ännu innehöll de fruktansvärda smittoämnen hade spolats runt och skadats. De små mikroberna blev äntligen fria. De ville verkligen hämnas. De spreds som ringar på ett blankt vatten. De ödelade resterna av folket. Avsikten var att när vapnet skulle användas skulle ett motmedel finnas aktiverat, och med fungerande infrastruktur och sjukvård hade smittan kunnat hejdas.

Nu fick den fri spridning, det var en kombination av ett blödarvirus och koppor. Den som drabbades fick små kvisslor som vätskade, och efter en till två dagar blödde de i alla sår och andra ställen på kroppen. Döden inträffade ytterligare en till två dagar senare.

Ett uppvaknande

Det var ett blodförtunnande förlopp tillsammans med de nästan utrotade smittkopporna. Någon illasinnad hade lyckats få dessa två olika virusgrupper att förenas till ett nytt och enormt dödligt virus.

Var för sig var de epidemiska och skördade många offer. Det nya viruset med bådass förmåga, av den var det inte ens en av hundra smittade som överlevde. Och alla som varit i närheten av en som bar smittan insjuknade.

På bara två år hade manspillan varit så stor att det bara fanns små isolerade grupper kvar. Inte ens de som tagit skydd i bergsrum klarade sig. När de skulle skaffa mer mat, träffade de på smittan och förde den med sig in i skyddsrummen.

Två platser undkom, det var stora krigscentraler. De hade lager för flera år. Men de hade inga kvinnor i de inre delarna. Och när smittan slog till mot den större yttre delen slöt de sig i den inre men signalerna från dem hade också tystnat.

Där inne kunde de överleva längre. Efter fem år ensamma i det inre av bergsrummet var även de tvungna att ge sig ut. Då upptäckte de att de var ensamma. 15 män ensamma på planeten. Vitnande skelett och tomma städer var allt de kunde se.

Med konservburkarnas hjälp kom de igång med ett ovanjordsliv. Det fanns ännu bilar och andra saker som fungerade efter lite arbete. De började leta förtvivlat för de hoppades finna flera. Men de fann inte ens spår som tydde på att det varit någon aktivitet de senaste åren. Alla radiofrekvenser innehöll enbart brus.

Fabriker och industrierna fanns ännu kvar på de ställen där varken elektriska pulsen eller flodvågen hade förstört, det var enbart på denna sida av jorden. De samlade ihop så mycket avancerad teknologi att de kunde bygga robotar som skulle hjälpa dem att bygga upp och odla saker igen.

Efter hand blev det bättre och bättre program som styrde robotarna. Lite längre fram kom någon på att försöka implicera ett biologiskt styrelement i robotarnas styrsystem. Idén kom från de tidiga försöken att placera aphjärnor som programmerats att *vilja* slå ut fiendens mål. Om den hade en *vapensilo* som huvudmål och upptäckte att den inte kunde klara det, eller att målet

Ett uppvaknande

redan var förstört skulle den själv välja att skada så mycket den kunde.

Försöken hade aldrig slagit väl ut men en hel del försök hade gjorts. Nu överfördes den tanken till hjälprobotarnas system. Då det inte fanns hjärnor att tillgå försökte de med andra saker.

De utvecklade det mer och efter ett tag verkade det bli *vilja* i en av robotarna. När de undersökte den närmare upptäcktes en skada på datorkapseln. En bakterie hade letat sig in, det var den som skapade ett *virrvarr*. Det var ju inget användbart i funktionen men det var ett förlösande steg. Med regelrätta gelatinöar på vissa styrkretsar blev det efter en tid något som kunde assimilera kunskap och det första steget var klart. Den fick ett eget liv. Vår nya livsform hade skapats. Men det tog oss lång tid att utveckla dem sedan.

Männen skulle dö ut, det fanns inga kvinnor kvar, inga som kunde föda barn. All mänsklighet skulle dö ut med männen som var kvar. När vi blivit självgående utvecklade vi oss och blev fler och bättre, som vi kallade *robotider*. Männen blev orkeslösa och insåg att de var några rester av en mänsklighet som Gud försökte utplåna två gånger under skapelsen. Nu hade människan själv lyckats till fullo med det Gud misslyckats med.

Förstummad hade jag läst berättelsen och samtidigt uttalat orden i det jag läste, det vare ju en del av talövningen. Men nu tilllade jag en egen fråga;

— *När var det?*

Svaret kom på skärmen som vilken text som helst.

— Vi ordnade med en infrysningsstation och efter hand som de dog lade vi dem i frysen omgående. Där har de legat nu i tio tusen år.

— : —

3

Det tog lång tid att smälta den informationen, jag hade alltså hamnat i en tid som låg minst tio tusen år senare än min egen tid

Ett uppvaknande

sannolikt några århundraden mer. Jag skulle alltså aldrig kunna återvända. Nu var jag en levande fossil.

Jag var alltså ensam människa på hela planeten. Men inte nog med det, jag var bunden till denna station för att överleva.

Missbelåten började jag tveka på att fortsätta leva. Vad skulle jag kunna göra. Bara gå runt här dag efter dag. Jag hade fått veta att jag inte bara hade *talat* med en dator utan med flera av dem *genom* datorn. Det var utöver den jag först hade tecknat några bokstäver med.

Nu började det bli som en diskussion där de presenterade sig med *namn*. En av dem, den som kallade sig *Olle*, de sa att de hade namn på deras eget språk men att *Olle* passade bra på mitt språk. Han frågade ofta om den tid jag hade levt i. Han hoppades hitta mig i arkiven från den tiden.

Och han hade hittat om ett försvinnande som kunde passa, det hade varit på platsen de använde för att hämta kvarts. Mystiken hade varit stor, och några hade anklagats för försvinnandet. Men det hade lämnats som ouppklarat.

Nu började jag minnas små brottstycken av det jag hade varit tidigare. Bland det sista var en bärplockning vid ett stenbrott nära Ytterhogdal. Ett plötsligt regn gjorde att jag hade sökt mig till ett materialupplag. En presenning där hade jag krupit under. Sedan mindes jag inget mer därifrån.

Så hade det alltså gått till, jag hade tagit skydd för ett plötsligt oväder. Hade jag bara väntat en eller två minuter ytterligare hade upplaget försvunnit inför mina ögon. Nu försvann även jag med det.

Ju mer jag fick veta om mellantiden insåg jag att det hade varit mer än femtio år av en relativt säker tid, bara *småkrig*. Det hade varit en bit in på det som då kallades tvåtusentalet som det hade *spårat ur*. Hade jag inte av misstag försvunnit skulle jag kunna haft en behaglig ålderdom. Det kanske jag skulle kunna ha nu också *i all ensamhet*.

Den *robotid* som hade byggts om för att kunna vara mig behjälplig hade blivit färdig. Den visade sig kunna tala och även höra, höra det kunde tydligen alla andra också, men denna kun-

Ett uppvaknande

de tala mitt språk. Dessutom resonera och inte minst associera, den till och med talade som *jag minns när...*

Alltmer började jag tänka på den som en person vilken som helst. Så frågade den om jag ville att vi skulle gå ut ur anläggningen, ut i *friska luften* som han sa. Han, för det var en *han* det hade han sagt. Han var byggd på annat sätt än de övriga här. Inte annat därför att han var man utan för att han var ombyggd för att kunna hjälpa mig bättre.

Naturligtvis blev jag exalterad, *JO - det ville jag.*

Innan vi gick ut försågs jag med något som kan kallas solglasögon. Egentligen bara en bit mörkare plast med band över huvudet och på sidorna. När ni kom ut förstod jag att det behövdes. Det var VITT. Och ett intensivt ljus. Men det var även kallt.

En sorts fordon kom närmare, den hade band istället för hjul. Jag skulle kliva in i fordonet och Ozzi som han ville att jag skulle kalla honom lyckades också komma in. Något som liknade en robotid hade en plats framtill, både Ozzis ljuskrans och *det* som satt längst fram glimmade ofta. Ozzi förklarade för mig att den som körde var mycket nyfiken på mig. När han sa *det är alla*, förstod jag inte innebörden av vidden i *det*.

— *Alla? Undrade jag.*

— Ja alla, tänk dig i mer än tio tusen år har din art varit borta från jorden.

— *Men alla, hur många är det ?*

— Tja jag kan ju ta fram ett exakt tal, men mellan 5 och 10 miljoner är vi.

— *Finns det djur ?*

— Jo det finns djurgrupper som också överlevt.

— *Men inga människor?*

— Du ställer en fråga, svaret kan bara bli NEJ...

— *Inte en enda ?*

— Du avbröt mig, sa Ozzi och verkade lite irriterad.

— *Fortsätt...*

Ett uppvaknande

— Du frågade om inga människor överlevt. För att svara korrekt, måste jag eller vi undersöka hela planetens yta och även med inträngande djup. Vi vet att det har gått att överleva för några. Vi har aldrig försökt undersöka planetens hela yta...

— *Så det finns hopp då, sa jag med en ny gnista hoppfullt.*

— Vi har inte sett ett enda spår av några, så gör dig inga visioner.

Vi övergick att tala om andra saker. Vi skulle ha en lång tur och jag *borde* ansluta västen till en koppling Ozzi visade mig på. De hade alltså förberett denna transport så att jag hade *påfyllning* till västen.

Efter en lång resa började snön minska, jag kunde se gröna områden igen. Ja även vatten som speglade sig i ljuset.

När vi lämnade snön blev det mer ljud i åkdonet, det blev omöjligt att fortsätta tala. Den tid som gått kunde jag inte bedöma, men den stora lampan som hette sol på mitt språk hade dalat i horisontens rand. Trots det fortsatte färden, ur mitt minne kom informativa bilder där det borde vara strålkastarbelysning när man kör i mörker. Jag hade god utsikt framåt men inte en gnutta lyse kunde jag se.

Jag försökte fråga Ozzi hur det kunde gå till. Jag fick flytta mitt öra till gallret där hans ljud kom ut för att kunna höra det han svarade.

— Kiiokko ser i alla ljus, alla som är specialiserade för transporter ser i alla ljus. De har även en form av det du skulle kalla *radar*. Ta av ljusskyddet, det behövs inte längre.

Så kom jag på en sak, de hade aldrig tilltalat mig med namn. Jag borde naturligtvis också ha ett namn.

Anja var det som kom i mitt sinne. Kunde jag heta Anja. Jag satt tyst länge och tänkte, *Anja, de nämnde aldrig namnet på den som saknades. Var det meningen att jag själv skulle komma på det.* På det sättet skulle det bekräftas att det verkligen var jag som de hittat som försvunnen.

Jag måste ha somnat för plötsligt blev jag medveten om att det var tyst och att vagnen stod stilla. Ozzi sa med våg volym att

Ett uppvaknande

de var framme. Jag skulle koppla loss min anslutning för vi skulle lämna vagnen.

Ozzi lyste med en lykta så att jag kunde se hur jag satte fötterna. Den lyste inte långt bara ett par meter. Högt på himlen såg jag stjärnor. Strax försvann de ur sikte och ljudets karaktär ändrades, vi gick in i en byggnad.

Jag leddes till ett rum, Ozzi tände belysningen och rummets utseende blev synlig, inte alls likt det jag hade förut. Det var flera stolar, rent bekväma såg några av dem ut att vara. Bord och bänkar, en vision ur minnet kom, det såg på många sätt ut som en lägenhet från min egen tid.

När jag tittade mig runt märkte jag några saker som inte fanns med. Ett kök fanns inte, däremot fann jag en vrå där jag kunde tvätta mig, men inom mig log jag, ingen toalett.

Efter en kort överblick av rummet visade Ozzi var jag skulle ansluta sig, därefter skulle jag vila. Morgondagen skulle också bli ansträngande.

Jag hade inte sovit så tungt utan vaknat ofta, det dröjde en stund innan jag förstod varför. Det åskade på avstånd, men det verkade komma närmare. Mycket riktigt, det stod inte länge på förrän jag kunde se omgivningen i korta sekvenser. Jag tittade på min mätare, den visade full styrka och jag kopplade loss mig. När jag rörde mig tonades ett svagt ljus upp på olika ställen, som ett ledljus så att jag kunde urskilja föremål men inte mer.

När det blixtrade ute var det lätt att se fönstren, även en dörr ut upptäckte jag. Jag hade en egen dörr ut, det gladdde mig. Det var ett litet uterum, det var mäktigt att sitta där och se och höra ljudet av blixterna.

Men de gick inte skonsamt fram, efter en stund kunde en orange flamma synas, den verkade klättra på en bergskant, det brann friskt i skogen men det var på långt avstånd. Efter en ganska lång stund började det regna. På bara några minuter övergick det i ett riktigt störtregn och jag gick åter in.

Nu var jag för vaken för att kunna somna, därför tittade jag genom det jag uppfattade som min nya lägenhet. Innanför en dörr fanns något som liknade träningsredskap, *min privata mo-*

Ett uppvaknande

tionshall. Min högst privata, för vem skulle jag annars dela den med, inte behövde *robotiderna* träna sig på såna redskap, de var ju mekaniskt motoriserade.

Det som mest tilldrog sig min uppmärksamhet var ett rum med flera stycken skärmar som jag sett *och tränats med* förut.

Men här fanns också som jag förstod *böcker*, böcker, skulle de var nya eller var de riktigt antika alltså från min tid. Försiktigt tog jag fram en volym men ljuset var för svagt att kunna läsa. Jag försökte minnas hur Ozzi visade ljuskontrollen, så enkelt som en liten ratt att vrida på så kunde jag reglera styrkan själv.

Nu kunde jag läsa, det som intresserade var inte böckernas titel utan årtalen i dem, de flesta var från min tid, eller egentligen från min *historiska tid*. Senare i åren än jag kan minnas, men från den tiden. Däremot var de tryckta på språk jag inte kunde. De var förstod jag på engelska, tyska och franska.

Efter att tittat genom något tiotal böcker hade jag inte funnit någon bok med årtal senare än 2020. De flesta av böckerna var i perioden 1990 till 2010. Dessa böcker var alltså riktigt gamla, tio tusen år eller så. De hade hållit riktigt bra tyckte jag.

En signal fick mig att nästan hoppa högt, när jag gick dit det kom ifrån upptäckte jag en dörr. Jag blev lite fundersam för jag såg inga handtag på den, snabbt kom tanken att jag var inlåst. Att jag kunde gå ut på *naturesidan* reflekterade jag inte alls över. Så i min enkla tanke irriterades jag över att åter vara fånge, men jag skrek till;

— *Kom in!*

Dörren fördes sidledes och Ozzi syntes. Ur hans högtalare hördes;

— Är du redan uppe?

— *Ja jag väcktes av åskan, och är för pigg att somna om nu. Är jag fånge eller hur öppnar jag dörren, frågade jag med irritation i rösten.*

— Åå - ursäkta det glömde jag att visa. Så här gör du, sa han.

Ett uppvaknande

Så satte han en av sina mekaniska händer mot dörrplattan och förde den sidledes. Jag provade själv och den gled hur lätt som helst.

— *Inga lås?* Frågade jag förvånat.

— Jo det finns ett sätt att låsa, eller egentligen spärra men vi kan ju inte precis vara ogina mot varandra så vi har inga problem mellan oss, så vi låser aldrig.

Ozzi visade en tapp som kunde regla dörren i både öppet och stängt läge.

— *Men, undrade jag, när jag går härifrån, kan jag inte låsa då.*

— Det behöver du inte, ingen som inte har tillåtelse går in i andras lokaler. Ingen av oss kan göra det utan att någon vet det, därför är det inget behov att låsa. Dessutom skulle vi behöva använda mer material för det som är helt onödigt.

— *Så ni är övervakade allihopa, kan ni inte göra något enskilt då?* Undrade jag lite frågvist.

— Både och, men du kommer efter hand att lära dig mer. Nu kan vi lika gärna sätta igång med dagens aktiviteter. Kommer du med?

Så sa han, som en fråga men det var ingen fråga. Det var en ORDER. Jag kände att det var så. Därför var det bara att följa med när han förde undan dörrskivan och vi gick iväg.

När vi kommit ut ur min *våning* såg jag att det fanns flera såna där *dörrar* det var en lång korridor;

— *Bor ni i såna där rum också?* Frågade jag.

— Ja det gör vi, se här, här bor jag.

Under det att Ozzi sa det så förde han upp en annan *dörr* och vi gick in dit;

— Här bor jag.

Jag kunde se att det var snarlikt det jag själv hade visats till, men möbler i min stil fanns det inte, däremot något som liknade verktygsbänk.

Ett uppvaknande

— *Reparerar ni er själva?* Jag kunde inte formulera mig bättre

— Det krävs lite underhåll, Är det större saker som måste göras blir det ett ställe där vi får hjälp. Så blev jag ombyggd nyligen, enbart för att kunna hjälpa dig till rätta här.

— *Ombyggd för min skull?* undrade jag

— Ja vi behöver ju inte akustisk kommunikation, du har säkert märkt att vi använder ljus. Det du inte ser är att vi också använder mikrovågor, alltså radiovågor för tillfällen där ljus inte går. Dessutom kan vi använda vanliga radiovågor, men de går oftast ut från centralen och vi lyssnar gemensamt, ja som ni hade på din tid, radioutsändningar.

Det blev ett kort besök i Ozzis *lokal* vi skulle vidare, När vi kom till det som verkade som ytterdörr tog Ozzi upp en väska, han hände den på min axel och förklarade att jag kommer att må illa om jag inte ansluter västen till väskan, det är en liten bärbar station som gör att jag kan gå längre sträckor. Utan att anstränga mig kan västen klara mig i flera timmar, jag behöver glukos för att mina muskler ska kunna arbeta för mig.

Jag hade redan börjat förstå att jag saknade saker *inne i mig*. Jag hade varit för feg att fråga om det förut, men nu förde jag ett resonemang omkring även det, medan vi promenerade. Gryningen hade kommit tillräckligt långt för att jag skulle kunna gå utan att famla i mörkret.

Medan vi gick förklarade Ozzi för mig hur nära det varit att de *förlorat* mig. Muskler ben och skinn det hade de placerat enligt det som Ozzi kallade *ritningen* men saker som lever, njurar och andra viktiga inre organ fick de inte rätsida på, de ville helt enkelt inte fungera.

När han nämnde *äggstockar* reagerade jag illa. Ju mer Ozzi sa ju mer *tom* kände jag mig. Men han förklarade att de nu höll på med saker de väntat på hur länge som helst. De hade använt äggceller från mig, de hade också sågat loss ena testikeln från en av de frusna männen, Nu hade de *liv* i några rör. Det var med stolthet och förväntan han berättade detta för mig.

Ett uppvaknande

De hade nu tolv olika startembrion dem delade de på så fort de kunde, och snart skulle *vi* ha en ny grupp *levande* människor igen. Dessutom fortsatte de att plocka fram nya ägg och göra flera *nya* individer, inte genetiska kopior, utan nya individer.

Det svindlade för mig när vi gick där. Varför berättade han detta för mig, och vad förväntade de sig att göra. Men varför var jag inte här från början utan någon stans långt härifrån förut. På det förklarade Ozzi att de inte vågade röra mig alls från början, de hade transporterat all utrustning de kunde för att klara mig till platsen där jag råkade hamna. Och det var just vid återvinningen. Det var dit jag hamnade när de hämtade råvaran.

Ozzi verkade riktigt stolt att få vara med mig och visa mig vad de hade åstadkommit, att jag hade varit hos dem i över ett och halvt år förstod jag inte, men jag hade hållits nersövd för att inte anstränga mig när jag läkte ihop.

Solen höll på att leta sig upp över en bergskam, jag visades på en sten att sitta på, jag skulle njuta av naturens skönhet tyckte han. Sakta tonade han upp sin röst och talade långsamt, mina öron förde orden till mitt sinne och jag sjönk in i något jag inte förstod.

Plötsligt ruskade något i mig. Jag rycktes tillbaks till vakenhet;

— Du somnade visst, sa Ozzi.

— *Gjorde jag, så tråkigt att du väckte mig, jag drömde så vackert.*

Jag hade drömt att jag var fri från den störande kroppen, jag kunde känna en mansperson invid mig, han kändes så trygg. Det kändes som att vi kunde göra vad vi ville.

— Kan du berätta om drömmen, undrade Ozzi.

— *Vi spar den, sa jag när jag insåg att Ozzi kanske var den mansperson jag upplevde vid min sida.*

Vi skulle gå vidare, under den fortsatta vandringen styrdes samtalet in på andra saker. Sjålen. Han undrade om vi, på min tid, hade *kontroll* över föreningen kropp/själ. Eller var det som

Ett uppvaknande

de läst i journalerna, bara vissa som kunde sånt. Jag frågade ofta hur han menade, för jag förstod inte.

Så började bilden av hans själsliv växa fram för mig. De hade en mycket stark själsuppfattning, och hade metallkroppen enbart som redskap. Om han släppte metallkroppen så blev den som en tom och oprogrammerad robot som de kunde stoppa in en styrkapsel i, då hade den ingen egen vilja, utan var enbart styrd.

Han förklarade också att de hade en omfattande trafik på sina *kanaler*, hela tiden hölls de informerade om allt möjligt. Bland dessa saker fanns också *styrorder*, saker som skulle göras och vem som skulle göra det. Som ett vanligt jobb. Alla jobbade ju för samma sak. Att utveckla verktygsinstrumentet, metallkroppen. Flera gånger hade de gjort framsteg så det fanns även mjuka ja de såg faktiskt ut som min sorts människor sa Ozzi. Bara med en stora skillnaden att kroppen var död på cellnivå.

Men han kom tillbaks till frågan om hur vi fungerade, *kunde vi ha mentala samtal över stora avstånd? Kunde vi känna av saker*. Jag började förstå frågornas omfattning, tyvärr visste jag inte själv hur det var. Sa att jag **trodde** att vissa kunde det men inte många.

Jag började bli trött och talade om det, strax vände Ozzi av från vår väg, en smalare knappt synligt stråk tog oss nedåt och snart var vi vid något som liknade *väg*. En vagn, två större hjul bak och en klump med ett hjul framför. Den bara stod där och Ozzi sa att vi skulle ta plats på den. Så for den iväg helt utan att någon körde den.

Jag frågade oupphörligt om det var riskfritt. Detta är säkrare än om du själv eller jag skulle köra den. Kzziki heter vagnen, eller vad du vill kalla henne. Det är en *HON* och hon hälsar dig välkommen, och är *ledsen* att hon inte kan tala till dig själv. Hon hör dig och tycker att du låter så fin och är så fin att se på.

Nu fick jag svårigheter att förstå. Det slutade med att Kzziki bad oss stiga av, jag skulle stå stilla, och Ozzi *översatte* hennes ord till mig. Så *rullade* hon fram för hon hade hjul, helt nära kom vagnen som en smekning mot mig.

Ett uppvaknande

Sen skulle jag säga vad den skulle göra, och den fick backa svänga, jag övertygades om att den verkligen kunde saker. Men först trodde jag att det var en sån där *död* robot som alla *metal-loider* kunde styra med mikrovågor.

Nä hon är en *vagnoid* - en kvinlig själ med den funktionen. Med Ozzis hjälp förklarade hon sin uppgift. Den var att *frakta* saker men hon *ville vara mjuk* igen, för hon sa att hon hade varit så förut. Hon hade väntat på oss men Ozzi hade velat tala stilla med mig först.

Det sista Ozzi översatte från henne var att *hon hoppades att vi skulle lyckas*. För hon hade löfte att få bli bland de första.

I Hissen ner förklarade Ozzi, det behövs själar till de nya li-ven. Det finns en hel del, men det bör också vara såna som vi känner, och som känner oss..

4

Nu gick det runt för mig igen, *vad hade "hon" sagt?* Hon hade varit *mjuk* och skulle vara *bland de första?*

Ozzi sa inte något mer om det trots att jag frågade. Han bara bad mig vänta några minuter skulle jag få veta mer.

Under återstoden av vår hissåkning och en lite promenad i en lång gång kom vi äntligen till det ställe vi skulle. En stolsliknande pall visade de mig att sitta ner på. Sen började en lång förklaring, Ozzi kunde tala akustiskt till mig, så det var ju han som talade, och jag lyssnade. Ofta fick han upprepa för jag förstod inte, efter en stund började det gå upp för mig hur allvarligt skadad jag hade blivit av *överföringen*.

Jag hade kommit till deras råvaruintag, som jag såg ut trodde de att jag inte skulle ha en chans att överleva alls. I panik hade jag kylts ner till nästan nollgradig. Snabbt hade de satt in allt de kunde för att hålla mig vid liv. Det liv som jag kände alltså, kroppens funktioner.

Ett uppvaknande

Dock kunde de inte få tarmar och inre organ att fungera tillsammans igen. Lungor och hjärta hade fått sitta kvar, men resten hotade att förgifta kroppen så de hade tagits bort. Allt nedanför magsäcken var borta. Lever, njurar, tarmar ja allt. De sa inte klart ut att det var så utan jag blev tvungen att fråga. De sa bara att *allt* tvingades de ta undan, för att klara min överlevnad.

Men sakerna var kvar, och bättre upp de hade *odlat* av mina egna celler, så jag skulle kunna återställas efter hand. Det skulle ta lång tid, men det mesta skulle säkert bli som nytt. Hjärtat och lungorna hade ju tagit i gen sig och börjat arbeta igen. Lungorna hade jag ju provat. Hade inte tänkt på ifall jag var *pulslös* förut, nu bankade den ordentligt i alla fall.

Men nu när jag blivit informerad om min egen situation började de tala mer om saker som jag inte förstod direkt. De hade ju även tagit äggstockarna. Vad skulle det egentligen skada, jag var ju ensam på planeten. Ingen skulle kunna göra mig gravid. Men där hade jag fel, jag var ju redan med barn upplyste de. Där stannade mina tankar tvärt. Skulle jag vara gravid, det borde jag ha märkt på något sätt.

Ozzi skrattade, och talade om att de andra också skrattade. Det i sig var en känslöytring jag inte märkt på honom förut. Så förklarade de mer. Mina ägg, hade de befruktat med säd från en av de frusna männens tesiklar. De hade upptäckt att det skulle vara möjligt, därför hade de skapat ett antal konstgjorda livmodrar, med celler från min, de hade växt fram riktigt fint. Nu hade jag sju stycken barn de var ännu bara några veckor gamla. Men de verkade utvecklas normalt. De hade gjort flera befruktningar men de låg i dvala. De hade bara lyckats göra sju *fosterkuvöser*, konstgjorda livmodrar.

De bad mig delta och bli en riktig mor för dem. Nu behövde de få mjölk att analysera. Mina bröst var intakta sa de. Jag skulle bara *inse* att jag hade barn som behövde ammas. Det och lite hormoner så skulle jag kunna *mjölkas*.

– Ja-ha nu ska jag bli KO, skrattade jag.

De bad om ursäkt men de hade ingen kunskap om vad som mjölken bestod av, därför behövde de ett *varuprov*. Sedan när

Ett uppvaknande

det var dags för barnen att *föd*as då skulle jag vara med och ta hand om dem. Och efter hand skulle nya barn bli till. De sa att tre av barnen var *modifierade*. Två hade fått DNA från de frusna männen, de skulle alltså bli biologiska kopior av dem. Där anade jag något och det kom, en av dem var klonade med *mina* celler. En av dem skulle alltså bli en kopia av mig, en bättre *helare* kopia av mig.

De talade om att *hon* inte är en kopia av mig, bara en kopia av min kropp. I dessa foster fanns alltså inkarnationer från de som nu varit död mekanik och en aning biologi i. Det var glädje i samhället. Snart skulle de åter kunna leva i på *gamla sättet*.

Men det skulle ännu ta åtskilliga månader innan de första skriken skulle höras, när vi lämnade lokalen var jag yr av allt det nya. Jag skulle bli *sjubarnsmor* inom kort. Här fanns ingen Adam, jag var ingen Eva. Jag var Lillith, jag blir *grundmodern*.

När vi fortsatte så tog Ozzi mig till ett grönområde. Där verkade det vara en grönsaksodling. Helt nytt var det för dem att *tänka mat*. De kunde inte vänta med att få en fungerande odling av den mat som skulle komma att behövas.

När *programmet* jag skulle gå igenom var klart väntade åter det underliga åkdonet, Kzziki. Nu fick jag reda på att *hon* redan hade satt sina fixeringar i min avbild, hon skulle bli som jag. Men det skulle dröja ännu en tid. Kontakten var ju skapad, och Kzziki hade redan ställt upp planen för det lilla livet. När det blev dags att *föd*as då skulle *hon* vara med. Sen var det åter en transportsträcka tills *byttet* kunde börja resa sig på benen. Då blir det enkel biljett för denna mekaniska produkt, Ozzi sa att hon skrattade.

Den tid som följde skulle jag ofta besöka *barnrummet*, jag förstod att i min näringslösning fanns nu ett nytt hormon, för jag *kände* att jag ändrades, och snart kändes bröstet överstinna och jag *mjölka*des, det kändes underligt.

De analyserade min mjölk och samlade in den för att ha när det blev dags. Var dag skulle jag *lämna mjölk* mjölkas helt sonika. Dagen kom då barnaskriken började höras. Det var enormt spännande. Det kändes så annorlunda att ha barn som diade,

Ett uppvaknande

men nu insåg jag att jag inte skulle klara det om vi inte hade förberett oss. Fler och fler fick använda nappflaska.

Om några hundra år skulle vi åter bemanna planeten i ett nytt försök att leva med den istället för att förgifta den - och oss själva..

— : —